

Αρκούσε να δει κανείς τις ατέλειωτες ουρές των Καταλανών μπροστά στα εκλογικά κέντρα και κυρίως, τη χαρά, την αγαλλίαση, τη συγκίνηση αλλά και την αίσθηση της (ιστορικής) δικαίωσης ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους για να καταλάβει ότι αυτή η 9η Νοεμβρίου 2014 δεν ήταν παίξε γέλασε, μια ακόμα ρουτινιέρικη εκλογική αναμέτρηση καταδικασμένη να ξεχαστεί την επομένη των εκλογών. Ήταν ένα αληθινό δημοκρατικό ξέσπασμα, πηγαίο και αυθεντικό, μια λαϊκή γιορτή όσο καμιά άλλη, καθώς αυτός ο καταλάνικος λαός περίμενε όχι δεκαετίες, αλλά αιώνες αυτή την ιστορική μέρα! Και η ευφορία των Καταλανών γινόταν ακόμα μεγαλύτερη επειδή ήξεραν –και ξέρουν– πως και μόνο το γεγονός ότι περίμεναν στην ουρά για να αποφασίσουν για το μέλλον τους σήμαινε ότι είχαν κιόλας νικήσει τη Μαδρίτη του Ραχόϊ και της μοναρχίας, των επιγόνων και συνεχιστών της δικτατορίας του Φράνκο, της σύγχρονης ευρωπαϊκής Ιεράς Συμμαχίας που τους αρνείται ακόμα και αυτό το δικαίωμα να ψηφίζουν, και όπου το ρόλο του Μέτερνιχ παίζουν τώρα η Μέρκελ, και ο Ολάντ, ο Γιούνκερ και ο Ρέντσι...

Αψηφώντας απειλές και εκβιασμούς, αυτά τα δυο εκατομμύρια διακόσιες τριάντα πέντε χιλιάδες Καταλανοί που, μαζί με τους 40.000 εθελοντές συμπατριώτες τους, περιφρούρησαν τις κάλπες, γράφτηκαν επί τόπου στους νέους εκλογικούς καταλόγους και ψήφισαν υπέρ της ανεξαρτησίας σε ποσοστό 81%, έγραψαν σίγουρα ιστορία. Όχι επειδή χτες όλα τέλειωσαν, αλλά επειδή χτες τα πάντα άρχισαν! Ακριβώς όπως το βεβαίωνε χτες η σύγχρονη Πασιονάρια του καταλάνικου λαού, αυτή η Κάρμε Φορκαντέλ, πρόεδρος της Εθνικής Συνέλευσης της Καταλονίας, που ακόμα και προχτές Σάββατο ξεσήκωνε τα πλήθη στη Βαρκελώνη, πρεσβεύοντας την «ανεξάρτητη, κοινωνική Καταλονία των εργαζομένων», και που τώρα διαπιστώνει ότι «η αυτοδιάθεση των Καταλανών δεν γυρνάει πια πίσω»!

Όμως, το ίδιο ακριβώς διαπιστώνουν σήμερα 10 Νοεμβρίου και –σχεδόν– οι πάντες εδώ στη Καταλονία και στο Ισπανικό Κράτος, ακόμα και αρκετοί από εκείνους (ΜΜΕ, πολιτικούς, ή και στελέχη του κυβερνητικού κόμματος!) που μέχρι χτες απειλούσαν θεούς και δαίμονες καλώντας δικαστές, αστυνομία και... στρατό να επέμβουν για να αποτρέψουν την «εσχάτη προδοσία». Τελικά, όλα εξελίχτηκαν με τη μεγαλύτερη ομαλότητα και δεν βρέθηκαν παρά πέντε (5) φασίστες που αποπειράθηκαν να σώσουν τη τιμή της Ισπανίας του Ραχόϊ, όταν νωρίς το πρωί επιτέθηκαν στις κάλπες ενός εκλογικού κέντρου της Τζιρόνα, κραυγάζοντας το γνωστό πολεμικό σύνθημα των νικητών του 1936, *Viva και Arriba Espana*. Όμως, για κακή τους τύχη, στην ουρά των πολιτών που περίμεναν να ψηφίσουν βρίσκονταν οι παίκτες της τοπικής ομάδας ράγκμπι. Περιττό να περιγράψουμε τη συνέχεια που ήταν πάντως απολαυστική...

Ναι, χωρίς καμιά αμφιβολία, το ποτάμι της πορείας των Καταλανών προς την ανεξαρτησία τους δεν γυρνάει πια πίσω αλλά αυτό δεν σημαίνει και ότι ο δρόμος προς την εθνική –και κοινωνική– τους χειραφέτηση θα είναι στρωμένος με ροδοπέταλα. Κάθε άλλο μάλιστα. Η Ιερή Εξέταση της Μαδρίτης και η Ιερά Συμμαχία της Ευρώπης του νεοφιλελευθερισμού δεν πρόκειται να το βάλουν κάτω τόσο εύκολα, και θα συνεχίσουν να θέλουν να χρησιμοποιήσουν «όλα τα μέσα» για να αποτρέψουν αυτό που ξέρουν πολύ καλά πως είναι η αρχή του ξηλώματος του αυταρχικού και αντιδημοκρατικού πουλόβερ που έχουν φορέσει στην ήπειρό μας. Ένας λόγος παραπάνω για να στηρίξουν έμπρακτα τον αγωνιζόμενο καταλάνικο λαό όλες και όλοι εκείνοι που έχουν συμφέρον να ξηλωθεί –και μάλιστα το συντομότερο– αυτό το πουλόβερ,

όλοι εκείνοι οι «από κάτω» που βρίσκουν συνέχεια μπροστά τους την ίδια Ιερά Συμμαχία των Μέρκελ-Ολάντ-Ραχόϊ και Ρέντσι. Στις 9 του Νοέμβρη 2014 έγινε, το πρώτο μεγάλο βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση. Στο χέρι όλων μας να του δώσουμε τη συνέχεια που του αξίζει...

Πηγή: contra-xreos.gr